

De eerste keer had ik L. gezien als een rijzige kont op een zondagmiddag. Wat kan ik er meer over zeggen dan mijn mateloze zin om haar te neuken, toen ze ogenschijnlijk verstrooid, overduidelijk verstrooid, door het doolhof van het filmhuis liep, en mijn zin om haar te volgen, met gesloten ogen, naar die donkere zaal die mijn leven zou worden.

Het meisje dat haar had uitgenodigd had niet verwacht dat ik nog maar aan één ding kon denken. Het feit dat L. niet naast me zat. In de warme filmzaal, nu koud geworden omdat zij op een andere stoel zat. Een afstand die, zo zou ik later begrijpen, altijd tussen ons zou blijven. Ik met verkrampte handen op de rode fauteuil en zij onbereikbaar.

Ik had naast haar willen gaan zitten, maar het zou voorbarig zijn geweest om in het filmhuis haar hand vast te pakken, haar geur op te snuiven alsof ik haar al kende, of mijn hand tussen haar dijen te laten glijden op het hoogtepunt, wanneer niemand kijkt, maar ik weet dat ze niks zou hebben gezegd als ik het had gedaan. Zoals je dat van bepaalde meisjes weet als je een tiener bent, als je een jongen bent, of misschien een heel dapper meisje, die aanraking die ze zich voorstellen, dat verbod dat ons machtig als koningen laat voelen. L. heeft nog steeds die geur.

Nu kan ik me het geluid van haar haartjes voorstellen die haar spijkerbroek raken in de filmzaal. Ik herinner me de geur, en ik voel hoe haar lippen zich verplaatsen als ze haar benen over elkaar slaat omdat de film haar verveelt. Ik herinner me bijna geen enkel gesprek van die avond. Een of twee onzinnigheden van mij. De hand van L. die de mijne raakt. Het feit dat ze een strak glittertopje draagt dat striemen op haar tengere lichaam maakt. En zij, ook zo tener, smal tegenover de wereld, ze loopt door de straten alsof ze haar pijn doet, ik kan me voorstellen dat iedere stap haast zo zwaar weegt als een herinnering. Ze heeft de ziel van levende geesten. Haar hand heeft lichtjes de mijne aangeraakt, en ze heeft hem op mijn dijbeen gelegd. Dit gebaar zal de enige liefdesbeweging zijn tijdens onze relatie. Nooit méér, en de elegantie van de wanhoop.

Ze praat veel en zegt mooie en onsamenhangende dingen. Ik heb zin om haar helemaal beneden te kussen om haar gerust te stellen. Misschien voelde ik dát wel, een mengeling van erectie en bitterheid om haar te willen troosten. Ik wist niet waarvoor, maar het was duidelijk dat ze getroost moest worden, duidelijk als een klein dessert dat je jezelf niet toestaat. Die avond heb ik een taxi met haar gedeeld, en ik liet me thuis afzetten, uit beleefdheid. Ik sprong uit de auto zonder naar haar te kijken.

Ik heb haar geur laten verdwijnen.

Een paar weken later kwam ze opnieuw in mijn leven, om er een onuitwisbaar spoor in achter te laten. Een spoortje natheid op een spijkerbroek, een dolk in het hart, een schaduw op het lichte en verfijnde schilderij van mijn bestaan. Nog steeds rijzig en rommelig. Verdwaald op een trottoir. Ze loopt in dezelfde richting als ik, zonder naar me te kijken.

De ogen van L. zijn wijdopen en kijken in de mijne, ze staart me aan met een blik alsof ze recht uit de gevangenis komt. Het lijkt wel alsof ik het allereerste voorwerp op de wereld ben. De grootste ontdekking. Die tweede keer vertel ik haar wat ik de eerste avond niet heb gedaan. Een voor een beschrijf ik mijn gebaren voor haar. De scène die zich aan één stuk door herhaalt in mijn hoofd. Ik sta voor de spiegel van de wc's. Ze komt na mij naar beneden, doet alsof ze heel dicht langs me loopt. Ik streel haar spijkerbroek, ga achter haar staan. Ze opent haar mond een beetje, ik zie haar tong nauwelijks. Haar ogen die mijn handen zoeken. Ze legt haar hand op de tegelwand van de wc's. Ze zegt niks. Ze maakt haar riem los. Ze kijkt naar de vloer, ik heb mijn vingers in haar mond. Ze zuigt op mijn duim. Ze weet dat ze dat niet moet doen, niet de eerste avond, niet de eerste keer, niet zonder zelfrespect, maar ze heeft er zoveel zin in, ze heeft zin haar bekken los te laten, zich te schamen, van mij te zijn. Ik ben op de rand van een orgasme als ik de opening tussen haar billen tegen me aan voel bewegen.

Ik heb maar één gedachte. Dit meisje opeten, haar verslinden met mijn onbeweeglijkheid, mijn visioen in de vreselijke drukte van het noodlot. Ik let op ieder woord dat ik zeg, iedere beweging die ik maak, mijn lichaam is op dit moment naar haar gericht. Ik kan de aantrekkingskracht niet meer stoppen, ik kan niet meer ademen, mijn laatste ogenblik, me herinneren dat ik haar heb ontmoet en dat ik van haar ga houden.

Ik dring zo hard bij L. binnen dat ik haar hele lichaam voel samentrekken. Het ritme is zó in osmose met het universum dat ik kan horen wat ze denkt, dat zij kan horen wat ik haar vertel. Als we de liefde bedrijven, wordt zij opgewonden van dezelfde dingen als ik. Bij ieder orgasme maak ik een reis. De

kleedkamer van een handbalteam, de douches van een gymnas-
tiekzaal, zij omringd door lichamen die naar ons kijken. Soms
ben ik zeventien, ik raak voor het eerst een meisje aan, soms
heb ik de leeftijd van mijn moeder, ik bedrijf de liefde in lakens
met een motiefje die me bang maken. Ik ben bang. Ik ben bang
voor de hiaten in mijn zintuigen, en ik heb het mooiste meisje
van de wereld in mijn armen.